

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Dato: 31. august 2016
Kontor: Politikontoret
Sagsbeh: Bjarke Gano
Sagsnr.: 2016-19203-1002
Dok.: 2047990

UDKAST

Forslag
til
Lov om ændring af lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning
(Strakstilhold)

§ 1

I lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, jf. lov nr. 112 af 3. februar 2012, som ændret ved § 3 i lov nr. 434 af 1. maj 2013 og § 3 i lov nr. 633 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 2 indsættes:

”§ 2 a. Tilhold kan gives foreløbigt, hvis

- 1) en person med rimelig grund er mistænkt for at krænke en anden som anført i § 2, stk. 1, nr. 1,
- 2) betingelserne i § 2, stk. 1, nr. 2, er opfyldt, og
- 3) personen ikke har en rimelig interesse i at kontakte den anden.

Stk. 2. Et tilhold efter stk. 1 gælder indtil videre og bortfalder, når der træffes afgørelse efter § 2 eller § 4 eller om tilbagekaldelse.

Stk. 3. En afgørelse efter § 2 eller § 4 skal så vidt muligt træffes senest 60 dage efter forkyndelsen af afgørelsen efter stk. 1.

2. I § 5, 1. pkt., indsættes efter ”indtil 5 år”: ”, jf. dog § 2 a, stk. 2”.

3. I § 16 indsættes som 2. pkt.:

”En afgørelse om tilhold skal ikke forkyndes på ny, hvis der er sket forkyndelse af et tilhold efter § 2 a angående et tilsvarende forbud mod kontakt mv.”.

§ 2

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Loven træder i kraft den 1. januar 2017.

§ 3

Loven gælder ikke for Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Strakstilhold
 - 2.1. Gældende ret
 - 2.1.1. Tilhold
 - 2.1.2. Opholdsforbud
 - 2.1.3. Bortvisning
 - 2.1.4. Fælles bestemmelser
 - 2.1.5. Straf
 - 2.2. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.3. Lovforslagets udformning
 - 2.3.1. Generelt om strakstilhold
 - 2.3.2. Betingelser for meddelelse af strakstilhold
 - 2.3.3. Politiets sagsbehandling
 - 2.3.4. Forkyndelse
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer mv.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Ifølge en undersøgelse foretaget af Justitsministeriet udsættes mere end 100.000 danskere årligt for såkaldt stalking, dvs. systematisk og vedvarende forfølgelse eller chikane fra en anden person.

Stalking er et uacceptabelt indgreb i den enkeltes frihed og ret til at bestemme over eget liv og deltage frit i samfundet. Regeringen ønsker derfor at skærpe indsatsen mod stalking ved bl.a. at sikre, at der kan sættes hurtigt ind mod fredskrænkelser, forfølgelse og chikane.

Justitsministeriet og Ministeriet for Børn, Undervisning og Ligestilling præsenterede i marts 2016 det fælles udspil ”Stop Stalking”, som har til formål at skærpe indsatsen mod stalking, forfølgelse og chikane. Udspillet indeholder syv initiativer, som skal styrke politiets indsats over for bl.a. stalking, forbedre hjælpen og rådgivningen for stalkingudsatte samt styrke fagfolks og befolkningens viden om stalking. Formålet med lovforslaget er at gennemføre den del af udspillet, hvor en lovændring vurderes at være nødvendig.

Med lovforslaget foreslås det, at der gives mulighed for at meddele en foreløbig afgørelse om tilhold (et såkaldt strakstilhold) som midlertidigt skal beskytte den forurettede og eventuelt medlemmer af forurettedes husstand, indtil der af politidirektøren kan træffes en endelig afgørelse om tilhold eller opholdsforbud. Strakstilholdet omfatter de samme typer af forbud og har samme retsvirkning som et tilhold, der meddeles efter de gældende bestemmelser i tilholdsloven.

Forslaget indebærer navnlig en lempelse af det almindelige mistankekrav (”begrundet mistanke”) ved meddelelse af tilhold med henblik på at sikre en hurtig beskyttelse af den forurettede. Det foreslås således, at et foreløbigt tilhold kan gives, hvis en person med rimelig grund er mistænkt for at krænke en anden, der er bestemte grunde til at antage, at personen fortsat vil krænke den anden, og den pågældende ikke har en rimelig interesse i at kontakte den forurettede.

Endvidere foreslås en lempelse af reglerne om forkyndelse af tilhold i tilfælde, hvor et tilsvarende foreløbigt tilhold allerede er forkyndt.

2. Strakstilhold

2.1. Gældende ret

Lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (herefter tilholdsloven) trådte i kraft den 1. marts 2012 og indeholder et samlet regelsæt om tilhold, opholdsforbud og bortvisning. Tilholdslovens formål er at beskytte personer mod at blive udsat for fredskrænkelser, forfølgelse og chikane, herunder stalking.

2.1.1. Tilhold

Ved et tilhold kan en person forbydes at opsøge en anden ved personlig, mundtlig eller skriftlig henvendelse, herunder ved elektronisk kommunikation, eller på anden måde kontakte eller følge efter en anden, jf. tilholdslovens § 1.

Bestemmelsen omfatter for det første ”kontakt”. Kontakt kan forekomme på forskellige måder. Det er efter lovens forarbejder afgørende, at den pågældendes adfærd reelt har karakter af en henvendelse eller kontakt fra personen til den forurettede, jf. bemærkningerne til § 1 til forslag nr. L 10 af 9. november 2012 til tilholdsloven. Det er derimod ikke afgørende, om kontakten sker direkte. Efter bestemmelsen er enhver kontakt forbudt, medmindre det af særlige grunde må anses for beføjet, jf. lovens § 13.

Bestemmelsen omfatter for det andet at ”følge efter” den anden. Udtrykket ”følge efter” sigter bl.a. til tilfælde, hvor en person følger efter den forurettede uden helt at nærme sig, således at adfærden ikke eller ikke med sikkerhed kan betegnes som kontakt.

Et tilhold kan begrænses til et forbud mod visse former for adfærd eller henvendelser mv.

Endvidere kan et tilhold udstrækkes til at omfatte et medlem af den forurettedes husstand, hvis det findes nødvendigt af hensyn til formålet med tilholdet, jf. lovens § 6. Ifølge lovens forarbejder kan et tilhold også udstrækkes til at omfatte flere medlemmer af den pågældendes husstand, hvis det i forhold til hver enkelt af disse må anses for nødvendigt af hensyn til formålet med tilholdet, jf. bemærkningerne til § 6 i forslaget til tilholdsloven.

Betingelserne for, at et tilhold kan gives, fremgår af lovens § 2.

Efter § 2, stk. 1, nr. 1, litra a, er det en betingelse, at der er begrundet mistanke om, at en person har krænket en andens fred ved at forfølge eller genere den anden ved kontakt mv. som anført i § 1.

Det beror ifølge lovens forarbejder på en konkret vurdering af samtlige faktiske og retlige forhold, der indgår i sagen, om der foreligger en sådan krænkelse af freden, jf. bemærkningerne til § 2 i forslaget til tilholdsloven. Krænkelse af en andens fred kan f.eks. bestå i hyppige uønskede henvendelser eller i andre handlinger, der ikke i sig selv er strafbare, men som opleves som ubehagelige og forstyrrende på grund af deres antal, deres ind-

hold eller et udtrykt ønske om at være fri for yderligere kontakt. Herudover vil en enkeltstående krænkelse kunne være af en så grov beskaffenhed, at krænkelsen i sig selv kan danne grundlag for et tilhold.

Et tilhold kan desuden gives efter § 2, stk. 1, nr. 1, litra b, hvis der er begrundet mistanke om, at en person mod en anden har begået et strafbart forhold, der kan sidestilles med en fredskrænkelse. Dette kan være opfyldt ved, at forholdet har karakter af en egentlig, strafbar fredskrænkelse som f.eks. husfredskrænkelse eller trusler efter straffelovens § 266.

Det er ikke et krav, at der er faldet dom i en eventuel straffesag. Et strafbart forhold, der kan sidestilles med en fredskrænkelse, vil således efter omstændighederne kunne danne grundlag for et tilhold, uden at gennemførelse af en straffesag skal afventes.

Efter lovens § 2, stk. 1, nr. 1, er det endvidere en betingelse for meddelelse af et tilhold, at der er begrundet mistanke om, at der er sket fredskrænkelse eller er begået et strafbart forhold mod den anden. Det er endvidere en betingelse, at der er bestemte grunde til at antage, at den pågældende fortsat vil krænke den anden, jf. § 2, stk. 1, nr. 2.

Tilholdslovens § 2, stk. 2 og 3, indeholder særlige regler om tilhold.

Efter stk. 2 kan et tilhold således gives i tilfælde, hvor der er begrundet mistanke om, at en person har begået en grov personfarlig lovovertrædelse efter straffelovens bestemmelser om drab, røveri, frihedsberøvelse, vold, brandstiftelse, voldtægt eller anden seksualforbrydelse eller forsøg herpå, jf. § 2, stk. 2, nr. 1. Det er dernæst en betingelse, at forurettede eller dennes nærmeste efter lovovertrædelsens grovhed ikke findes at skulle tåle kontakt med den pågældende, jf. § 2, stk. 2, nr. 2.

Efter stk. 3 kan tilhold endvidere gives, hvis en person med rimelig grund mistænkes for at have begået eller forsøgt at begå en overtrædelse af straffelovens bestemmelse om ulovlig tvang ved at tvinge en anden til at indgå ægteskab eller religiøs vielse uden borgerlig gyldighed.

Et tilhold gives for et bestemt tidsrum på indtil 5 år, jf. § 5.

2.1.2. Opholdsforbud

Efter lovens § 3 kan en person ved et opholdsforbud (geografisk bestemt tilhold) forbydes at opholde sig eller færdes i et nærmere afgrænset område i nærheden af en anden persons bolig, arbejds-, uddannelses- eller opholdssted eller andet område, hvor denne ofte færdes. Et opholdsforbud omfatter dog ikke færden og ophold, som af særlige grunde må anses for beføjet, jf. § 13.

Opholdsforbud kan ligesom tilhold udstrækkes til at omfatte et eller flere medlemmer af forurettedes husstand, jf. § 6 og bestemmelsen forarbejder.

Betingelserne for at udstede et opholdsforbud fremgår af lovens § 4.

Opholdsforbud kan gives, hvis betingelserne for meddelelse af tilhold er opfyldt. Det er endvidere en betingelse, at der er begrundet mistanke om, at den pågældende har udsat den anden person for oftere gentagen krænkelse efter § 2, stk. 1, nr. 1 (fredskrænkelse eller strafbart forhold, der kan sidestilles med fredskrænkelse), forsætligt har overtrådt et tilhold eller har udsat den anden for grov personfarlig kriminalitet omfattet af § 2, stk. 2, eller har udøvet eller forsøgt at udøve ulovlig tvang i forbindelse med ægteskab eller en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed omfattet af § 2, stk. 3, eller har begået en lovovertrædelse, der kan føre til bortvisning, jf. hertil pkt. 2.1.3 nedenfor. Det er endelig en betingelse, at et tilhold ikke kan anses for tilstrækkeligt til at beskytte den anden person.

Det er ikke en betingelse for at meddele et opholdsforbud, at den pågældende er meddelt et tilhold. Opholdsforbud kan således meddeles samtidig med tilhold eller uden et samtidigt tilhold. Formålet med et opholdsforbud vil dog normalt indebære, at tilhold meddeles samtidigt med opholdsforbuddet, hvis den pågældende ikke allerede har et tilhold, jf. bemærkningerne til § 4 i lovforslaget til tilholdsloven.

Opholdsforbud kan gives for et bestemt tidsrum på indtil 1 år, jf. § 5.

2.1.3. Bortvisning

Tilholdsloven indeholder herudover regler om bortvisning.

Efter lovens § 8 kan en person over 18 år forbydes at opholde sig i sit hjem. En person kan i henhold til § 8 bortvises, når der er begrundet mistanke om, at den pågældende mod et medlem af sin husstand har begået en overtrædelse af straffelovens § 210 (incest), § 213 (vanrøgt eller ned-

værdigende behandling af sin ægtefælle eller sit barn mv.), § 266 (trusler) eller en overtrædelse, der er omfattet af straffelovens kapitel 24-26 (seksualforbrydelser, forbrydelser mod liv og legeme samt forbrydelser mod den personlige frihed), og som efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder. Bortvisning kan endvidere ske, hvis den pågældende person har optrådt på en måde, der i øvrigt indebærer en trussel om vold mod et medlem af husstanden.

Det er en yderligere betingelse for bortvisning, at der er bestemte grunde til at antage, at den pågældende person vil begå en af de nævnte forbrydelser, hvis vedkommende forbliver i hjemmet.

Bortvisning sker for et bestemt tidsrum på indtil 4 uger, jf. § 10.

2.1.4. Fælles bestemmelser

Efter lovens § 12 må et tilhold, et opholdsforbud eller en bortvisning ikke stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af den pågældendes forhold, hensynet til den eller dem, foranstaltningen skal beskytte, og karakteren af den adfærd, der er udvist fra den pågældendes side. Der skal således foretages en særskilt proportionalitetsvurdering med henblik på at fastslå, om en afgørelse om tilhold, opholdsforbud og bortvisning er et rimeligt indgreb i det konkrete tilfælde.

Tilhold, opholdsforbud og bortvisning kan besluttes efter anmodning fra den person, som foranstaltningen skal beskytte, eller når almene hensyn kræver det, jf. lovens § 14. Må det f.eks. antages, at forurettede af frygt ikke tør anmode om et tilhold mv., kan politiet af egen drift tage initiativ hertil. Dette bør dog ifølge forarbejderne kun ske, hvor der er risiko for mere alvorlige overgreb, herunder vold, voldtægt eller overgreb mod børn, jf. bemærkningerne til § 14 i lovforslaget til tilholdsloven.

Afgørelser om tilhold, opholdsforbud og bortvisning træffes af politidirektøren, jf. § 15, stk. 2. Afgørelserne er underlagt forvaltningslovens regler.

Statsadvokaten behandler klager over tilhold, opholdsforbud og bortvisning, og statsadvokatens afgørelse kan ikke påklages, jf. § 15, stk. 3.

Afgørelser om tilhold, opholdsforbud og bortvisning skal forkyndes, jf. § 16, 1. pkt. Ved forkyndelse af opholdsforbud og bortvisning skal den pågældende vejledes om retten til at kræve afgørelsen indbragt for retten, jf.

§ 16, 2. pkt. En afgørelse om tilhold, opholdsforbud eller bortvisning får virkning fra forkyndelsestidspunktet.

Der gælder efter lovens § 17, stk. 1, en særlig hurtig og let adgang til domstolsprøvelse af afgørelser om opholdsforbud eller bortvisning. Den, der gives opholdsforbud eller bortvises, kan således inden 14 dage, efter at afgørelsen er forkyndt for den pågældende, kræve, at politiet indbringer afgørelsen for byretten. En anmodning om indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, jf. § 17, stk. 4.

2.1.5 Straf

Det følger af § 21, at den, der forsætligt overtræder et tilhold, et opholdsforbud eller en bortvisning, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år, jf. stk. 1. Det skal ved fastsættelse af straffen indgå som en skærpende omstændighed, at forholdet har udgjort et led i en systematisk og vedvarende forfølgelse eller chikane (stalking), jf. stk. 2.

Overtrædelse af tilhold, opholdsforbud og bortvisning påtales kun efter den forurettedes anmodning, medmindre almene hensyn kræver påtale, jf. stk. 3. Dette indebærer, at der ikke rejses tiltale for mindre alvorlige overtrædelser, som forurettede ikke selv ønsker forfulgt.

2.2. Justitsministeriets overvejelser

Stalking og anden forfølgelse og chikane kan have store konsekvenser for den forurettede, men også for vedkommendes omgivelser, herunder den forurettedes børn, familie, arbejdsgiver osv.

Som det fremgår af pkt. 2.1.1 og 2.1.2 ovenfor, kan der med hjemmel i tilholdsloven gives strafsanktionerede forbud til en person mod at kontakte eller følge efter en anden og medlemmer af dennes husstand (tilhold) og mod at opholde sig eller færdes i et afgrænset område, hvor den anden og medlemmer af dennes husstand ofte færdes (opholdsforbud). Tilhold og opholdsforbud er beskyttelsesforanstaltninger, som skal medvirke til at værne den forurettede mod yderligere krænkelser.

Meddelelse af tilhold og opholdsforbud er en forvaltningsretlig afgørelse. Forvaltningslovens krav om bl.a. partshøring, begrundelse og klagevejledning finder derfor anvendelse. Efter det almindelige officialprincip er det endvidere politiets ansvar, at der foreligger de oplysninger mv., som er

nødvendige for, at der kan træffes afgørelse på et tilstrækkeligt oplyst grundlag. Politiets sagsbehandling (sagsoplysning) skal således afdække, om tilholdslovens betingelser for at give et tilhold eller et opholdsforbud er opfyldt.

Tilholdslovens betingelser for at meddele et tilhold eller opholdsforbud sammenholdt med kravene i forvaltningsloven og de almindelige forvaltningsretlige principper kan – afhængig af bl.a. sagens kompleksitet og parternes vilje til at medvirke i processen – indebære en betydelig sagsbehandlingstid, inden der kan træffes afgørelse om tilhold eller opholdsforbud.

Den tid, det efter omstændighederne kan tage at træffe en endelig afgørelse om tilhold, kan af den forurettede opleves som en særligt belastende periode, hvor politiet kun kan gribe ind, hvis henvendelserne til den forurettede efter deres karakter er strafbare.

Det foreslås derfor, at der indføres en mulighed for hurtigere at give et tilhold end hidtil, således at der i visse tilfælde skal kunne gives et foreløbigt tilhold (strakstilhold), der giver politiet mulighed for hurtigt at give en midlertidig beskyttelse, indtil der af politidirektøren træffes en endelig afgørelse om tilhold eller opholdsforbud (eller begge dele).

Med henblik på at sikre, at der kan træffes en hurtig afgørelse om tilhold, foreslås det således, at den foreløbige afgørelse kan træffes på baggrund af et lavere mistankekrav end det, der almindeligvis gælder ved meddelelse af tilhold. Det foreslås derfor, at et tilhold allerede kan gives, når der på baggrund af sagens oplysninger er en rimelig grund til, at en person er mistænkt for at krænke den forurettede. Der henvises til pkt. 2.3.2 nedenfor.

Et tilhold indebærer et indgreb i den personlige frihed for den, som tilholdet rettes mod. Da et strakstilhold vil kunne meddeles allerede, når en person med rimelig grund er mistænkt for at krænke en anden, finder Justitsministeriet, at muligheden for at give et strakstilhold bør begrænses til de situationer, hvor den, som strakstilholdet rettes mod, ikke har en rimelig interesse i at kontakte den anden.

Justitsministeriet har overvejet, om der bør fastsættes en tidsmæssig grænse for varigheden af et strakstilhold. Dette vil imidlertid efter Justitsministeriets opfattelse give et vist incitament til at forhale politiets sagsbehand-

ling for den, som tilholdet rettes mod. På den baggrund har Justitsministeriet fundet, at et strakstilhold bør gælde, indtil der af politidirektøren træffes en endelig afgørelse om, at der skal meddeles tilhold eller opholdsforbud, at der ikke kan meddeles tilhold eller opholdsforbud, eller at der i øvrigt skal ske tilbagekaldelse af strakstilholdet.

For at sikre at strakstilholdet inden en rimelig tid følges op af en endelig afgørelse angående tilhold eller opholdsforbud, hvis ikke politidirektøren forinden – f.eks. på forurettedes foranledning – har tilbagekaldt tilholdet, foreslår Justitsministeriet, at den endelige afgørelse angående tilhold eller opholdsforbud så vidt muligt skal træffes af politiet senest 60 dage efter at afgørelsen om strakstilhold er forkyndt. Der henvises til pkt. 2.3.3 nedenfor.

Det er Justitsministeriets vurdering, at den foreslåede ordning vil kunne bidrage til, at den forurettede hurtigt og effektivt beskyttes, og samtidig gøres det omgående klart for den, der krænker den forurettedes fred, at den forurettede ikke ønsker kontakt, og at den pågældende kan drages til ansvar ved at tilsidesætte dette ønske. Den begrænsede varighed af et strakstilhold sammenholdt med, at strakstilholdet ikke skal gives, når der foreligger en rimelig interesse i at kontakte den anden, medvirker til, at strakstilholdet ikke bør kunne anses som et særligt forstyrrende indgreb i den pågældendes frihed.

Et strakstilhold forudsættes i øvrigt alene anvendt i de situationer, hvor de tidsmæssige hensyn taler for det. Der er således ikke grund til at træffe afgørelse om et strakstilhold, hvis politiet vil kunne afslutte undersøgelserne til brug for politidirektørens endelige afgørelse om tilhold eller opholdsforbud inden for samme tidsperiode, som det ville tage at træffe en foreløbig afgørelse.

2.3. Lovforslagets udformning

2.3.1. Generelt om strakstilhold

Med lovforslaget lægges der op til, at politiet kan give et tilhold foreløbigt, indtil der af politidirektøren kan træffes en endelig afgørelse angående tilhold eller opholdsforbud efter de gældende bestemmelser.

Politiet kan således give et foreløbigt tilhold (strakstilhold) enten i forbindelse med en anmodning om at meddele et tilhold mv. eller i forbindelse

med, at politiet af egen drift har iværksat sagsbehandling angående tilhold mv.

Strakstilholdet omfatter de samme typer af forbud og har samme retsvirkning som et tilhold, der meddeles efter de gældende bestemmelser i tilholdsloven. Det indebærer bl.a., at tilholdet omfatter de forhold, der er nævnt i tilholdslovens § 1, herunder at det kan begrænses til at omfatte et forbud mod visse former for adfærd eller henvendelser. Overtrædelse af tilholdet kan endvidere straffes efter lovens § 21. Det er forudsat, at der ved straffastsættelsen anvendes det samme strafniveau som hidtil. Herudover finder tilholdslovens kapitel 3 om fælles bestemmelser anvendelse på tilholdet.

Endvidere kan et strakstilhold også i medfør af tilholdslovens § 6 omfatte et eller flere medlemmer af forurettedes husstand, hvis det findes nødvendigt af hensyn til formålet med tilholdet.

2.3.2. Betingelser for meddelelse af strakstilhold

Det foreslås, at meddelelse af et strakstilhold betinges af, at en person med rimelig grund er mistænkt for at krænke en anden som anført i § 2, stk. 1, nr. 1. Det vil sige, at der skal være en rimelig grund til at mistænke personen for at have krænket den andens fred ved at forfølge eller genere den anden ved kontakt mv. som anført i tilholdslovens § 1 eller ved at have begået et strafbart forhold, der kan sidestilles med en sådan fredskrænkelse, mod den anden. Der henvises til afsnit 2.1.1 ovenfor.

Det er efter forslaget kun muligt at give et strakstilhold, når der har været en forudgående fredskrænkelse. Dette svarer til kravet efter § 2 stk. 1.

Der er ved forslaget til udformningen af mistankekravet ("rimelig grund er mistænkt") tilsigtet en væsentlig lempelse af kravet til mistankens styrke i forhold til det almindelige mistankekrav efter § 2, stk. 1, nr. 1 ("begrunder mistanke"). Det lempede mistankekrav forstås i overensstemmelse med eksempelvis retsplejelovens § 755 om anholdelse og tilholdslovens § 2, stk. 3. Det indebærer, at der skal være visse konkrete holdepunkter for at antage, at en person har krænket den anden som anført i § 2, stk. 1, nr. 1. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, nedenfor.

Det lavere mistankekrav indebærer, at politiet ikke nødvendigvis skal vurdere, at oplysningerne i sagen på tidspunktet for meddelelse af et strakstilhold er tilstrækkelige til, at der kan meddeles et tilhold efter § 2 eller et opholdsforbud efter § 4. Omvendt skal politiet ikke give et strakstilhold, hvis det på forhånd kan udelukkes, at betingelserne i tilholdslovens § 2, stk. 1, nr. 1, er opfyldt, f.eks. fordi kontakten mv. ikke udgør en fredskrænkelse eller kan sidestilles med en fredskrænkelse.

Politiet kan efter meddelelse af et strakstilhold foretage yderligere efterforskning i sagen, herunder bl.a. indhente teleoplysninger, fremsætte editionsbegæring eller foretage afhøringer, ligesom forurettede efterfølgende kan fremkomme med yderligere oplysninger til brug for sagen.

Som nævnt er formålet med tilholdet at værne den forurettede mod yderligere krænkelse. Kravet i tilholdslovens § 2, stk. 1, nr. 2 (indikationskravet), hvorefter der skal foreligge bestemte grunde til at antage, at den pågældende fortsat vil krænke den anden, skal derfor også være opfyldt i relation til et strakstilhold. Reglen forudsættes som hidtil anvendt under hensyntagen til de særlige forhold, der knytter sig til tilholdssager. Dette indebærer bl.a., at betingelsen om gentagelsesfare i højere grad vil være opfyldt end det enslydende krav ("bestemte grunde") i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, selv om der kun er oplysninger om få eller eventuelt et enkelt forhold, ligesom der ofte vil være tale om forhold, der ikke har udløst straf, herunder et endnu ikke pådømt forhold. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, nedenfor.

Herudover foreslås det, at det er en betingelse for at meddele et strakstilhold, at den person, som tilholdet rettes mod, ikke har rimelig interesse i at kontakte den anden. Betingelsen begrænser intensiteten af indgrebet og udelukker anvendelsen af strakstilhold i de komplicerede sager, hvor en nærmere undersøgelse af hensyn til bl.a. risikoen for misbrug og optrapning af en konflikt bør afventes. Ordningen vil f.eks. ikke omfatte sager, som udspringer af uenighed om samværsretten til fælles børn eller nabostridigheder. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, nedenfor.

I de situationer, hvor et strakstilhold ikke kan anvendes, skal politiet dog som hidtil vurdere, om der er behov for, at der så vidt muligt træffes en særlig hurtig afgørelse om tilhold, herunder ved brug af en telefonisk partshøring.

Strakstilholdet har ikke til formål at træde i stedet for eller ændre på politiets anvendelse af andre tiltag i relation til stalking, forfølgelse og chikane. For eksempel bør politiet fortsat benytte sig af uformelle formaninger, hvis der f.eks. er grund til at tro, at personen vil ændre sin adfærd som følge af en formaning.

Et tilhold efter den foreslåede ordning skal herudover opfylde tilholdslovens § 12 om proportionalitet. Bestemmelsen indebærer, at der i hvert enkelt tilfælde vil skulle foretages en særskilt proportionalitetsvurdering med henblik på at fastslå, at tilholdet ikke står i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af den pågældendes forhold, hensynet til den eller dem, som foranstaltningen skal beskytte, og karakteren af den adfærd, der er udvist fra den pågældendes side.

2.3.3. Politiets sagsbehandling

En beslutning om at meddele et strakstilhold vil være en forvaltningsretlig afgørelse, jf. forvaltningslovens § 2, stk. 1, og behandlingen af sådanne sager vil derfor skulle ske i overensstemmelse med reglerne i forvaltningsloven samt øvrige forvaltningsretlige regler og grundsætninger.

Særligt i forhold til partshøring bemærkes, at reglerne herom findes i forvaltningslovens § 19. Hvis partshøring skal gennemføres, vil dette normalt kunne ske på både et mundtligt og et skriftligt grundlag, men skal altid gennemføres på en måde og under vilkår, der giver parten en rimelig mulighed for at varetage sine interesser under sagen.

Da strakstilholdet skal kunne iværksættes hurtigt, bør det altid overvejes at gennemføre partshøringen mundtligt, f.eks. telefonisk, i forbindelse med, at politiet har opsøgt den pågældende eller efter omstændighederne i forbindelse med, at politiet er tilkaldt til en igangværende fredskrænkelser. Det bemærkes, at der skal gøres notat om en partshøring i overensstemmelse med, hvad der følger af offentlighedslovens § 13 og af god forvaltnings-skik. Af bevismæssige grunde bør det under alle omstændigheder altid noteres, hvis partshøringen er gennemført mundtligt.

Det bemærkes samtidig, at partshøringen i en sag om strakstilhold – i overensstemmelse med kravet til mistankegrundlaget i sådanne sager, jf. pkt. 2.3.2 – alene vil skulle angå de forhold, som udgør en rimelig grund til mistanken om fredskrænkelser, og de oplysninger, der giver bestemte grunde til at antage, at den pågældende fortsat vil krænke den anden. Endvidere

vil den pågældende skulle have lejlighed til at udtale sig om interessen i kontakten.

Det bemærkes, at den efterfølgende sag om meddelelse af et tilhold eller opholdsforbud, jf. umiddelbart nedenfor, er en selvstændig afgørelse, og at bl.a. reglerne om partshøring ligeledes skal iagttages i forhold til denne senere afgørelse.

Strakstilholdet gælder indtil videre og bortfalder, når politiet træffer afgørelse vedrørende tilhold efter § 2 eller opholdsforbud efter § 4, eller politiet i øvrigt finder anledning til at tilbagekalde tilholdet. Dette tilsiger efter Justitsministeriets opfattelse, at afgørelsen om strakstilhold inden for en rimelig tid af politidirektøren skal følges op af en afgørelse om, at et endeligt tilhold eller opholdsforbud skal meddeles, eller at betingelserne herfor ikke er opfyldt (eller at der i øvrigt er grund til at træffe afgørelse om, at strakstilholdet skal tilbagekaldes).

Justitsministeriet foreslår på den baggrund, at politiet så vidt muligt skal træffe en endelig afgørelse om tilhold eller opholdsforbud senest 60 dage efter forkyndelse af strakstilholdet. Det er Justitsministeriets vurdering, at det som udgangspunkt bør være muligt, at få foretaget supplerende parts-høring, gennemføre øvrige sagsoplysningsskridt og træffe en afgørelse senest inden for den angivne frist. Hvis afgørelsen kan træffes tidligere, bør udløbet af fristen ikke afventes.

Som det fremgår, indeholder den foreslåede ordning ikke en absolut afgrænsning af den tidsmæssige udstrækning af et strakstilhold, jf. også pkt. 2.2 ovenfor. Det forhold, at politiet ikke har truffet afgørelse efter udløbet af 60 dage efter forkyndelsen medfører således ikke, at strakstilholdet bortfalder. Et strakstilhold bortfalder først, når der træffes en endelig afgørelse eller en afgørelse om tilbagekaldelse.

På den baggrund foreslås det, at tilholdslovens § 5, hvorefter tilhold gives for et bestemt tidsrum på indtil 5 år, ikke gælder for et strakstilhold. Politidirektøren kan dog i forbindelse med fastsættelsen af varigheden af det endelige tilhold tage højde for, at der har været givet et strakstilhold.

En afgørelse om tilhold kan påklages til Statsadvokaten. Statsadvokatens afgørelse kan ikke påklages, jf. tilholdslovens § 15, stk. 3. Bestemmelsen foreslås ikke ændret og gælder derfor også for et strakstilhold. På grund af fristen på 60 dage, jf. ovenfor, vil det imidlertid i sagens natur ikke altid

være muligt at tage stilling til en klage angående et strakstilhold, før der er truffet en endelig afgørelse om tilhold eller opholdsforbud.

En afgørelse om strakstilhold vil endvidere i overensstemmelse med de almindelige regler for prøvelse af forvaltningsafgørelser kunne indbringes for domstolene.

2.3.4. Forkyndelse

Det følger af tilholdslovens § 16, at afgørelser om tilhold, opholdsforbud og bortvisning skal forkyndes. En afgørelse om tilhold mv. får virkning fra forkyndelsestidspunktet. Der henvises til pkt. 2.1.4 ovenfor.

Forkyndelse har generelt til formål at sikre, at en meddelelse kommer frem til adressaten, således at adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet, samt at sikre den, der har iværksat forkyndelsen, det fornødne bevis for, at meddelelsen er kommet frem, således at de til forkyndelsen knyttede retsvirkninger kan indtræde.

Justitsministeriet finder ikke grundlag for at fravige tilholdslovens krav om forkyndelse i relation til et strakstilhold. Ministeriet har herved navnlig lagt vægt på, at retsvirkningerne af et strakstilhold er de samme, som retsvirkningerne af et endeligt tilhold truffet af politidirektøren, herunder ved overtrædelse af tilholdet.

Justitsministeriet finder, at det derimod er ubetænkeligt at fravige kravet om forkyndelse af det endelige tilhold, såfremt der er sket forkyndelse af et strakstilhold, som indeholder et tilsvarende forbud mod kontakt mv.

Forkyndelse af strakstilholdet har således givet adressaten mulighed for at gøre sig bekendt med tilholdet og retsvirkningerne heraf samtidig med, at der er sikret bevis for, at meddelelsen er kommet frem. Den pågældende har herved bl.a. også fået mulighed for at gøre sig bekendt med, at strakstilholdet er en foreløbig afgørelse, som så vidt muligt senest 60 dage efter forkyndelse vil blive fulgt op af en endelig afgørelse. Såfremt den endelige afgørelse ikke modtages, giver det vedkommende anledning til at forhøre sig hos politiet om afgørelsen.

Det er som omtalt en forudsætning, at strakstilholdet indeholder et tilsvarende forbud mod kontakt mv. som det endelige tilhold truffet af politidirektøren. Afgørelser om tilhold kan således begrænses til et forbud mod

visse former for adfærd eller henvendelser. Såfremt det endelige tilhold ikke er identisk med strakstilholdet – i forhold til typen af forbud eller den omfattede personkreds – forudsættes det, at forkyndelsesreglerne iagttages. Det samme gælder i øvrigt, såfremt politidirektøren tilbagekalder strakstilholdet, inden den endelige afgørelse om tilhold træffes.

Virkningerne af et tilhold indtræder på tidspunktet for forkyndelsen. Dette gælder også for et strakstilhold.

Virkningerne af den endelige afgørelse om tilhold træder i kraft, når afgørelsen træffes af politidirektøren, såfremt der ikke skal ske forkyndelse. Afgørelsen skal i givet fald straks sendes til den pågældende. Strakstilholdet bortfalder, når der træffes afgørelse efter § 2 eller § 4 eller om tilbagekaldelse, jf. pkt. 2.3.3 ovenfor.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet af betydning.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget giver mulighed for, at et tilhold kan gives foreløbigt bl.a. på baggrund af et lavere mistankekrav.

Den foreslåede ordning har positive konsekvenser for den, tilholdet skal beskytte, fordi der i visse tilfælde hurtigt kan indtræde en midlertidig beskyttelse. Det lavere mistankekrav og muligheden for at træffe afgørelse på et mere foreløbigt grundlag må samtidig anses at kunne have negative retssikkerhedsmæssige konsekvenser for den, tilholdet rettes mod. Der henvises til pkt. 2.2 ovenfor.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den XXX til den XXX været i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsadvokater, Politiforbundet, Politidirektørforeningen, Advokatrådet, Danske Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Amnesty International, Rigsombudsmanden i Grønland, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Journalistforbund, Dansk PEN, Dansk Socialrådgiverforening, Danske Medier, Danske Regioner, Det Kriminalpræventive Råd, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Forbrugerrådet Tænk, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, Joan-Søstrene, Danner, Kvinderådet, Landsorganisation af Kvindekrisecentre (LOKK), Landsforeningen Hjælp Voldsofre, Offerrådgivningen i Danmark, Dansk Stalking Center, Justitia, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), KL, Fagligt Fælles Forbund – 3F, Retspolitisk Forening, Rådet for Etniske Minoriteter, SOS mod Racisme og Trykkefrihedsselskabet.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen af betydning.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Ingen af betydning.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet mv.	Ingen.	Ingen af betydning.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.	Ingen.	Ingen af betydning.

Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget indebærer, at der kan gives et tilhold foreløbigt, hvorved der hurtigere indtræder en beskyttelse mod fredskrænkelser, forfølgelse og chikane, herunder stalking.	Det foreslåede mistankekrav, som er lavere end det almindelige mistankekrav efter den gældende bestemmelse, og muligheden for at træffe afgørelse på et mere foreløbigt grundlag må anses for at kunne have negative retssikkerhedsmæssige konsekvenser for den, tilholdet rettes mod.
Forholdet til EU-retten	Indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Der foreslås indsat en ny bestemmelse i tilholdslovens § 2 a, som giver mulighed for at give et tilhold foreløbigt (strakstilhold).

Tilholdet kan gives i forbindelse med en anmodning om at meddele et tilhold efter lovens § 2 eller et opholdsforbud efter lovens § 4 eller i forbindelse med, at politiet af egen drift har iværksat sagsbehandling angående de nævnte foranstaltninger.

Et tilhold efter den foreslåede bestemmelse omfatter de samme typer af forbud og har samme retsvirkning som et tilhold, der meddeles efter de gældende bestemmelser i tilholdsloven. Det indebærer bl.a., at tilholdet omfatter de forhold, der er nævnt i § 1, herunder at det kan begrænses til at omfatte et forbud mod visse former for adfærd eller henvendelser, og at

overtrædelse af tilholdet kan straffes efter tilholdslovens § 21 (som ikke foreslås ændret). Herudover finder tilholdslovens kapitel 3 om fælles bestemmelser anvendelse på tilholdet.

Forslaget til *stk. 1* indeholder de betingelser, der skal være opfyldt, for at der kan gives et foreløbigt tilhold.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at et tilhold kan gives, hvis en person med rimelig grund er mistænkt for at krænke en anden som anført i § 2, stk. 1, nr. 1.

Karakteren af de forhold, som kan føre til et tilhold efter den foreslåede bestemmelse følger af lovens § 2, stk. 1, nr. 1 (som ikke foreslås ændret).

Tilhold efter § 2, stk. 1, nr. 1, litra a, kan således meddeles, når den pågældende har krænket den andens fred ved at forfølge eller genere den anden ved kontakt som anført i § 1. Fredskrænkelsen kan som hidtil bestå i hyppige uønskede henvendelser eller i andre handlinger, der ikke i sig selv er strafbare, men som opleves som ubehagelige og forstyrrende på grund af deres antal, deres indhold eller et udtrykt ønske om at være fri for yderligere kontakt. Herudover vil en enkeltstående krænkelse kunne være af en så grov beskaffenhed, at krænkelsen i sig selv kan danne grundlag for at give et tilhold. Med definitionen af tilhold i § 1 vil fredskrænkelse navnlig kunne ske ved at forfølge eller genere den anden ved personlige, mundtlige eller skriftlige henvendelser, anden kontakt eller ved at følge efter den anden. Det følger af fremhævelsen i § 1, at også henvendelser foretaget via elektronisk kommunikation vil kunne udgøre en fredskrænkelse, der kan udløse et tilhold.

Tilhold kan endvidere efter den gældende bestemmelse i § 2, stk. 1, nr. 1, litra b, gives på grundlag af et strafbart forhold. Efter bestemmelsen vil i princippet alle strafbare forhold rettet mod den, tilholdet skal beskytte, kunne udløse et tilhold. Det kræves imidlertid som hidtil, at strafbare forhold, der skal begrunde tilhold, kan sidestilles med en fredskrænkelse omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, litra a. Betingelsen kan være opfyldt ved, at forholdet har karakter af en egentlig, strafbar fredskrænkelse (som f.eks. husfredskrænkelse eller strafbare trusler) eller ved strafbart forhold, som efter de konkrete omstændigheder kan sidestilles med en fredskrænkelse. Selv om tyveri normalt ikke vil være omfattet af bestemmelsen, kan f.eks. en række tyverier, hvis motiv ikke er vinding, men chikane, efter omstændighederne begrunde et tilhold. Karakteren af det strafbare forhold vil end-

videre have betydning ved vurderingen af, om indikationskravet er opfyldt, jf. bemærkningerne til stk. 1, nr. 2, nedenfor.

Det er efter forslaget kun muligt at give det foreløbige tilhold, når der har været en forudgående fredskrænkelse. Dette svarer til kravet efter den gældende bestemmelse i § 2, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse stiller endvidere krav til styrken af mistanken om, at der er sket fredskrænkelse eller er begået et strafbart forhold mod den anden (mistankekrav). Der er ved forslaget til udformningen af mistankekravet ("rimelig grund er mistænkt") tilsigtet en væsentlig lempelse af kravet til mistankens styrke i forhold til mistankekravet ved meddelelse af en endelig afgørelse om tilhold efter § 2, stk. 1, nr. 1 ("begrundet mistanke").

"Rimelig grund" skal forstås i overensstemmelse med eksempelvis retsplejelovens § 755 om anholdelse og tilholdslovens § 2, stk. 3. Det indebærer, at der skal være visse konkrete holdepunkter for at antage, at den forurettede af den anden er krænkelse som anført i § 2, stk. 1, nr. 1.

Det vil således bero på et konkret skøn, der foretages af politiet, om der i den enkelte sag foreligger tilstrækkelige oplysninger til at opfylde mistankekravet. Dette kan f.eks. bero på forurettedes forklaring, herunder særligt når oplysninger fra udenforstående, breve, sms-beskeder, e-mails eller en oversigt over modtagne opkald støtter forklaringen, der i øvrigt forekommer troværdig. Herudover kan der lægges vægt på indholdet og karakteren af henvendelserne, parternes indbyrdes relation og forurettedes forhold. En enkelt grov henvendelse vil også kunne opfylde mistankekravet.

En mistanke kan ligeledes være til stede, hvis den, tilholdet retter sig mod, tidligere har fået tilhold eller opholdsforbud i forhold til den forurettede eller medlemmer af dennes husstand. Desuden kan der foreligge en mistanke, hvis den pågældende tidligere har fået tilhold i forhold til andre, som er uvedkommende for den pågældende, og det nye forhold også vedrører en påstået krænkelse af en fremmed og uvedkommende person.

Det lavere mistankekrav indebærer, at politiet ikke nødvendigvis skal vurdere, at oplysningerne i sagen på tidspunktet for meddelelse af tilholdet vil være tilstrækkelige til, at der senere kan meddeles et tilhold efter § 2 eller et opholdsforbud efter § 4. Omvendt skal politiet ikke meddele tilholdet, hvis det på forhånd kan udelukkes, at betingelserne i tilholdslovens § 2,

stk. 1, nr. 1, er opfyldt, f.eks. fordi kontakten mv. ikke udgør en fredskrænkelser eller kan sidestilles med en fredskrænkelser.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at betingelserne i den gældende § 2, stk. 1, nr. 2, skal være opfyldt, for at tilholdet kan gives.

Tilholdslovens § 2, stk. 1, nr. 2, indeholder et indikationskrav. Det følger af bestemmelsen, at der skal foreligge bestemte grunde til at antage, at den pågældende fortsat vil krænke den anden. Reglen forudsættes som hidtil anvendt under hensyntagen til de særlige forhold, der knytter sig til tilholdssager. Dette indebærer bl.a., at betingelsen om gentagelsesfare i højere grad vil være opfyldt end det enslydende krav ("bestemte grunde") i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, selv om der kun er oplysninger om få eller eventuelt et enkelt forhold, ligesom der ofte vil være tale om forhold, der ikke har udløst straf, herunder et endnu ikke pådømt forhold.

I de tilfælde, hvor fredskrænkelser har karakter af henvendelser, der ikke i sig selv er strafbare eller truende, foruroligende, fornærmelige, fysisk forulempende eller lignende, hvor det hovedsageligt er henvendelsernes antal, der bevirker, at de opleves som ubehagelige eller forstyrrende, skal der som hidtil i almindelighed foreligge flere fredskrænkelser, der er foregået over en vis periode, førend tilhold meddeles. Der må desuden tages hensyn til sandsynligheden for, at krænkelserne fortsætter, hvis der ikke gribes ind. I den vurdering kan indgå bl.a. den pågældendes motiv til krænkelserne samt krænkelsernes karakter. Hvis henvendelser sker uden rimelig grund, f.eks. efter at den anden klart har udtrykt ønske om at være fri for kontakt, vil der ofte kunne meddeles tilhold, og der behøver således ikke at være tale om et større antal henvendelser. Dette følger af, at hver enkelt ny henvendelse viser den pågældendes vilje til at sætte sig ud over anmelderens ønske om at være i fred.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at det er en betingelse for at meddele tilholdet, at den, tilholdet rettes mod, ikke har en rimelig interesse i at kontakte den anden.

Betingelsen vil navnlig være opfyldt i tilfælde, hvor den formodede krænkelser mv. foretages af en for den forurettede fremmed og uvedkommende person, f.eks. hvor en i offentligheden kendt person forfølges. Endvidere vil betingelsen være opfyldt i forhold til bekendte eller personer, som den forurettede har afbrudt forholdet til eller ikke ønsker at indgå i et forhold

med, f.eks. tidligere kærestes, klassekammerater eller personer, som kender hinanden fra de sociale medier eller en datingside.

En rimelig interesse i kontakt foreligger omvendt bl.a. i situationer, hvor parterne har fælles børn, er i familie med hinanden, er naboer, i handels- og erhvervsmæssige forhold eller i andre tilfælde, hvor der foreligger en saglig, objektiv begrundelse for en regelmæssig kontakt.

Tilholdet skal herudover opfylde kravet om proportionalitet i tilholdslovens § 12 (som ikke foreslås ændret).

Tilholdet kan påklages til den regionale statsadvokat efter de gældende regler i tilholdslovens § 15, stk. 3. En afgørelse om tilhold vil endvidere i overensstemmelse med de almindelige regler for prøvelse af forvaltningsafgørelser kunne indbringes for domstolene.

Tilholdet kan desuden i medfør af tilholdslovens § 6 (som ikke foreslås ændret) omfatte et medlem af forurettedes husstand, hvis det findes nødvendigt af hensyn til formålet med tilholdet. Som hidtil kan tilholdet også udstrækkes til at omfatte flere medlemmer af den pågældendes husstand, hvis det i forhold til hver enkelt af disse må anses for nødvendigt af hensyn til formålet med tilholdet eller opholdsforbuddet.

Det foreslåede *stk. 2* vedrører tidspunktet for, hvornår tilholdet bortfalder.

Virksomheden af tilholdet indtræder på tidspunktet for forkyndelsen og gælder efter den foreslåede bestemmelse indtil videre. Tilholdet bortfalder, når der træffes en afgørelse angående tilhold efter § 2, opholdsforbud efter § 4 eller om tilbagekaldelse.

Afgørelsen kan gå ud på, at et endeligt tilhold og/eller et opholdsforbud gives, eller at betingelserne herfor ikke er opfyldt. Afgørelsen kan endvidere gå ud på, at tilholdet tilbagekaldes, f.eks. fordi den forurettede har trukket sin anmodning om tilhold tilbage og almene hensyn ikke taler for, at behandlingen skal fortsætte.

En afgørelse om tilhold skal ikke forkyndes på ny, hvis der er sket forkyndelse af et tilhold efter § 2 a med et tilsvarende forbud mod kontakt mv., jf. bemærkningerne til lovforslaget til § 1, nr. 3, nedenfor. Virkningerne af det endelige tilhold indtræder, når afgørelsen træffes, såfremt der ikke skal ske forkyndelse. I tilfælde, hvor forkyndelse kan undlades, får det endelige

tilhold således virkning samtidig med, at det foreløbige tilhold bortfalder.

Det foreslåede *stk. 3* vedrører tidspunktet for, hvornår en endelig afgørelse vedrørende tilhold efter § 2 eller opholdsforbud efter § 4 senest bør træffes. Det foreslås, at dette så vidt muligt skal ske senest 60 dage efter, at tilholdet efter *stk. 1* er forkyndt.

Med ordlyden ”så vidt muligt” tilsigtes, at særlige forhold, som ikke kan tilregnes politiet, kan begrunde, at den endelige afgørelse ikke træffes inden for senest 60 dage. Dette kan f.eks. være tilfældet som følge af, at den, tilholdet rettes mod, undgår politiets henvendelser, eller det er nødvendigt at foretage særligt langvarige efterforskningskridt. Er det alene den forurettedes forhold, der er skyld i overskridelse af fristen, kan det efter omstændighederne give anledning til, at strakstilholdet tilbagekaldes. Den endelige afgørelse angående tilhold mv. bør som udgangspunkt ikke udsættes på, at der træffes afgørelse om et eventuelt underliggende strafbart forhold. Hvis afgørelsen kan træffes tidligere, bør udløbet af fristen på de 60 dage ikke afventes.

Det forhold, at politiet ikke har truffet afgørelse efter udløbet af de 60 dage efter forkyndelsen medfører ikke, at tilholdet bortfalder. Tilholdet bortfalder først, når der træffes en endelig afgørelse eller en afgørelse om tilbagekaldelse.

Et tilhold efter den foreslåede § 2 a forudsættes alene anvendt i de situationer, hvor de tidsmæssige hensyn taler for det. Der er således ikke grund til at træffe en foreløbig afgørelse, hvis sagsbehandlingen til brug for politidirektørens endelige afgørelse om tilhold eller opholdsforbud kan afsluttes inden for samme tidsperiode, som det ville tage at træffe den foreløbige afgørelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 og 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger og bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 2

Det fremgår af den gældende § 5, 1. pkt., i tilholdsloven, at et tilhold gives for et bestemt tidsrum på indtil 5 år.

Det foreslås, at der ikke skal fastsættes en tidsmæssig grænse for varigheden af et tilhold efter den foreslåede § 2 a i lovforslagets § 1, nr. 1.

Virningen af tilholdet, som indtræder på tidspunktet for forkyndelsen, gælder således ifølge den foreslåede § 2 a, stk. 2, indtil videre og bortfalder, når der træffes en afgørelse angående tilhold efter § 2, opholdsforbud efter § 4 eller om tilbagekaldelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.3 i de almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 1, nr. 1.

Til nr. 3

Det følger af den gældende § 16, 1. pkt., i tilholdsloven, at afgørelser om tilhold, opholdsforbud og bortvisning skal forkyndes.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en fravigelse af forkyndelseskravet, som gælder ved afgørelse om tilhold efter tilholdslovens § 2, stk. 1, i tilfælde af, at der forinden er sket forkyndelse af et tilhold efter den foreslåede § 2 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, såfremt tilholdet indeholder et tilsvarende forbud mod kontakt mv. Med ”kontakt mv.” menes kontakt som anført i tilholdslovens § 1.

Afgørelser om tilhold kan begrænses til et forbud mod visse nærmere angivne former for adfærd eller henvendelser. Dette gælder også for tilhold, der er meddelt efter den foreslåede § 2 a, selv om der som følge af afgørelsens foreløbige karakter formentlig sjældent vil være grundlag for at begrænse forbuddet til visse former for adfærd eller henvendelser rettet mod den forurettede.

Det bør derfor være en forudsætning for at kunne fravige forkyndelseskravet, at den af politidirektøren truffene endelige afgørelse om tilhold ikke omfatter andre forbud end det foreløbige tilhold efter den foreslåede § 2 a. Såfremt det endelige tilhold ikke er identisk med det foreløbige tilhold – i forhold til typen af forbud eller den omfattede personkreds – forudsættes det, at forkyndelsesreglerne iagttages.

Virningerne af et tilhold indtræder på tidspunktet for forkyndelsen. Virningerne af den endelige afgørelse om tilhold træder dog i kraft, når afgørelsen træffes, såfremt der ikke skal ske forkyndelse på ny. Afgørelsen skal i givet fald straks sendes til den pågældende.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2017.

Til § 3

Bestemmelsen angår lovens territoriale gyldighed.

Bestemmelsen fastslår, at de foreslåede ændringer ikke gælder for Grønland. De foreslåede ændringer af tilholdsloven kan dog ved kongelig anmodning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bilag

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1
	I lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, jf. lov nr. 112 af 3. februar 2012, som ændret ved § 3 i lov nr. 434 af 1. maj 2013 og § 3 i lov nr. 633 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:
	1. Efter § 2 indsættes: ”§ 2 a. Tilhold kan gives foreløbigt, hvis 1) en person med rimelig grund er mistænkt for at krænke en anden som anført i § 2, stk. 1, nr. 1, 2) betingelserne i § 2, stk. 1, nr. 2, er opfyldt, og

	<p>3) personen ikke har en rimelig interesse i at kontakte den anden.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Et tilhold efter stk. 1 gælder indtil videre og bortfalder, når der træffes afgørelse efter § 2 eller § 4 eller om tilbagekaldelse.</p> <p><i>Stk. 3.</i> En afgørelse efter § 2 eller § 4 skal så vidt muligt træffes senest 60 dage efter forkyndelsen af afgørelsen efter stk. 1.</p>
<p>§ 5. Et tilhold gives for et bestemt tidsrum på indtil 5 år. Et opholdsforbud gives for et bestemt tidsrum på indtil 1 år.</p>	<p>2. I § 5, 1. pkt., indsættes efter ”indtil 5 år”: ”jf. dog § 2 a, stk. 2”.</p>
<p>§ 16. Afgørelser om tilhold, opholdsforbud og bortvisning skal forkyndes. Ved forkyndelse af opholdsforbud og bortvisning skal den pågældende vejledes om retten til at kræve afgørelsen indbragt for retten.</p>	<p>3. I § 16 indsættes som 2. pkt.: ”En afgørelse om tilhold skal ikke forkyndes på ny, hvis der er sket forkyndelse af et tilhold efter § 2 a angående et tilsvarende forbud mod kontakt mv.”.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 2</p> <p>Loven træder i kraft den 1. januar 2017.</p>
	<p style="text-align: center;">§ 3</p> <p>Loven gælder ikke for Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.</p>